

som et Sted i Provindsjerne; thi jeg troer dog ikke, at det ærede Medlem vil gaae saa vidt, at han vilde ønske, at der skulde finde Umdeling Sted hver anden Time, ogsaa om Natten. Naar et Brev afgaaer fra Kjøbenhavn om Aftenen, saa kan det jo i Løbet af Natten naae langt med Jernbane og Dampskib, saa at det godt kan være i en jydsk By paa samme Tid, som det Brev, der er lagt i Postkassen den samme Aften, naaer Adressaten her i Byen. Smidlertid er det jo ganske vist usikkert, at Umdelingen skeer noget hyppigere, end det nu er Tilfældet, og jeg skal tilføie, at der er Forhandlinger herom igang, som jeg haaber vilde føre til et Resultat, om de end ikke vilde føre til det videre Skridt, det ærede Medlem havde for Dit, at Umdelingen af Brevbreve skulde skee hver anden Time. Naar man vil gaae saa vidt, vil det kræve betydelig større Udgifter, og det kan altsaa i alt Fald først komme under Overveielse til næste Finantsaar. — Det ærede Medlem havde tænkt sig Muligheden af en nedsat Tæxt for Brevkort og bemærkede, at han var bleven affrækket fra at stille Forslag derom derved, at jeg havde erklæret mig bestemt derimod. Dette forholdes sig ganske rigtigt. Jeg har al mulig Agtelse for det ærede Medlems Indsigt i deslige mercantile Forhold, og hvad dermed staaer i Forbindelse, men jeg tilstaaer, jeg troer dog ikke det vil være ham muligt at give de Forudsætninger, hvorfra han er gaaet ud, nogen saadan Begrundelse, at de kunne blive sandhjulte for os. Det ærede Medlem gaar nemlig aabenbart ud fra den Forudsætning, at den Omstændighed, at man kommer til at skrive paa Brevkort, aldeles ikke, eller i alt Fald ikke i nogen kjendelig Grad, vil indskrænke Benyttelsen af Breve. Det ærede Medlem troede endog at kunne gaae saa vidt, at han kunde sige, med hvormange Procent Antallet af almindelige Breve vilde blive formindsket ved Brevkortene. Jeg tillader mig at troe, at det er en Tanke, man kan have, men at det meget let kan være, at Virkeligheden vil vise sig meget afvigende derfra, og da det nu her gjælder om Summer, der løbe op til flere Hundrede Tusinde Rigsdaler, saa vil det ærede Thing vistnok finde det

ganske i sin Orden, at jeg her har holdt Noget igjen og ikke har anset mig berettiget til at tiltræde Forslag af denne Art. — Jeg kan imidlertid ikke erkjende, at den Fremstilling, som det ærede 9de Kongevalgte Medlem (Fischer) i dette Dieblif gav af Postvæsenets Underbalance i de senere Aar, er fuldkommen rigtig, idet jeg nemlig for det Første maa fremhæve, at det ærede Medlem har lagt adskillige Udgifter, som nærmest maae henregnes til Capitaludgifter, til de ordinaire Udgifter, saaledes f. Ex. Udgift til Udlæggelse af Sotoug i Størebelt osv.; men dernæst maa jeg i ethvert Tilfælde gjøre opmærksom paa, at, dersom man vil gjøre dette, saa maa man ogsaa medtage Capitalindtægterne i sin Beregning; men det har det ærede Medlem ikke gjort. Jeg kommer senere under en anden Sag til at oplyse dette, og jeg skal derfor ikke opholde mig dermed nu, men jeg er overbevist om, at, dersom det ærede Medlem ogsaa havde taget Capitalindtægterne i Betragtning, saa vilde han være kommen til et noget gunstigere Resultat end det, han har fremsat. Men i ethvert Tilfælde er det sikkert, at Postvæsenet i de senere Aar ikke har bragt nogen Indtægt for Statskassen. Jeg vil dog sige, at jeg nok kunde tænke mig saadanne Forhold, hvor man kunde slaae Noget af paa den Fordring, at Postvæsenet nødvendigvis i enhver Periode skulde bære sig selv; men vi maae huske paa, at Betingelsen for, at dette kan skee, er den, at vor almindelige finantsielle Tilstand er en saadan, at man kan gjøre saadanne Forsøg med Hundrede Tusinder af Dalere, uden derfor at udsætte sig for nogen videre Forlegenhed; men det troer jeg dog vil erkjendes, at saadan er vor Tilstand egentlig ikke. Vi gjøre i den Retning allerede Adskilligt, som i mine Dine er temmelig betænkeligt, og at udvide det endnu videre, troer jeg dog, vi maae betænke os paa. Derfor troer jeg, at det maa erkjendes for at være rigtigt, at det ærede Medlem ikke har bragt denne Sag videre frem, og jeg har fraraadet ham det saa indstændigt, som jeg har gjort, fordi jeg virkelig troer, at det vilde have været ubetænksomt, om man havde indladt sig derpaa. — Jeg har endnu at omtale nogle Bemærkninger af den ærede Ordfører, nemlig